

здійснювалися з використанням хімічних засобів, лісах, розташованих у смугах відведення автомобільних доріг або в зонах впливу хімічного та промислового виробництва, здійснюється з дотриманням відповідних санітарних норм і правил. Обсяги щорічного здійснення побічних лісових користувань визначаються для кожного власника лісів або постійного лісокористувача під час лісовпорядкування або спеціальних обстежень.

Таким чином, використання лісових ресурсів спрямовано, насамперед, на поповнення продовольчої бази і резервів лікарської й технічної сировини для задоволення потреб суспільства, а також окремих громадян у продуктах харчування, поліпшення якісного запасу продовольчих і медичних товарів, а також на розвиток садівництва й рослинництва.

Список використаних джерел:

1. Виклики і шляхи агропродовольчого розвитку / [Пасхавер Б.Й., Шубравська О.В., Молдаван Л.В. та ін.]; за ред. акад. УААН Б.Й. Пасхавера; НАН України; Ін-т екон. та прогнозув. – К., 2009.
2. Офіц. вісн. України. – 2007. – № 39. – Ст. 1550.

Шведенко П.Ю.,

*аспірант кафедри земельного та аграрного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ ДОСВІД КРЕДИТУВАННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Обов'язковою умовою нормального функціонування сільськогосподарського виробництва в ринковому середовищі є наявність відповідної кредитної політики, яка враховувала б особливості аграрного сектора і створювала сприятливі умови для його розвитку. В умовах формування ринкових відносин подальший розвиток сільського господарства неможливий без ефективного функціонування кредитної підтримки сільськогосподарських товаровиробників.

Сільськогосподарський кредит був і завжди буде у центрі уваги переважної більшості держав. За таких умов дослідження досвіду кредитування сільських товаровиробників набуло особливого значення і обумовлює його актуальність. Практика вимагає наукового обґрунту-

вання залучення достатніх кредитних ресурсів у сільськогосподарське виробництво на сприятливих для них умовах. Все більш актуальними стають також питання вдосконалення кредитного механізму, за допомогою якого передбачається усунути негативні тенденції в його функціонуванні та відновити основні принципи кредиту.

Світовий досвід свідчить, що кредитування, як засіб державної підтримки аграрного товаровиробника існує в більшості промислово розвинутих країн, які витрачають на її проведення значні кошти. Згідно з даними наведеними Організацією економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), яка включає 29 країн (у тому числі США, країни Європейського союзу, Австралію, Канаду та ін.) витрати за сім останніх років на підтримку аграрного сектора, шляхом кредитування в цих країнах склали більше 1,07 тр.лн доларів.

В аграрному виробництві практично всіх країн із розвинутою економікою на протязі довгого часу створювалась спеціалізована система сільськогосподарського кредиту на характеристиці якої слід хоч би коротко зупинитися. Вона виникла в середині XIX ст. у вигляді кредитних Союзів в Англії в 1844 р. в містечку Ройчдейт, ініціаторами їх створення стали місцеві ткачі. А вже в 1846 році був створений кредитний союз кооперативів в Німеччині. Його засновник Ф. Райффайзен поклав в основу принцип взаємодопомоги тих, для кого він виник. Союз функціонував без власного капіталу і дивідендів, а члени кредитних кооперативів несли загальну солідарну відповідальність. На принципах системи Райффайзена створювались місцеві каси сільськогосподарського кредиту і в Франції.

Досвід формування кредитних систем в США свідчить, що вони пройшли дещо інший від згаданого вище шлях їх створення. Тут саме держава виступила в ролі ініціатора створення кредитної системи фінансово-кредитних установ. В результаті виникла система федеральних кредитних банків (1932 р.), федеральна страхова корпорація (1934 р.), федеральна ощадна страхова корпорація (1934 р.), федеральна асоціація іпотечного кредиту (1938), федеральний банк для кредитування телефонізації (1971), в яких фермери нарівні з іншими громадянами могли одержувати кредити.

Спеціально для кредитування фермерів в 1916 р. була створена фермерська кредитна система, в яку увійшла система федеральних земельних банків, проміжних банків для кредитування фермерських земельних банків, асоціація кредитування виробничих потреб (1933 р.).

Вивчення історичного і сучасного досвіду організації кредитного обслуговування країн з розвинутою економікою дозволяє зробити висновок, що всі вони на сьогодні створили специфічні системи обслуговування аграрного сектора економіки.

В процесі формування ринкової системи кредитного забезпечення реального сектора економіки усі країни зазнавали труднощів в питаннях врахування її галузевих відмінностей. Обтяжливою специфікою системи кредитного забезпечення є тісний зв'язок механізму кредитування з наявністю високих ризиків у галузі та низькою прибутковістю сільського виробництва. Ця система знижувала обсяг кредитного забезпечення, особливо в періоди фінансової нестабільності економіки, коли галузь особливо потребувала додаткових фінансових ресурсів.

В такі періоди, з метою підтримки аграрного сектора, багато країн почали створювати державні системи кредитної підтримки галузі. Не покладаючись на державу з її мірами та напрямками кредитування сільськогосподарські товаровиробники почали створювати і власні (кооперативні) системи кредитного забезпечення.

Дослідження кількісних та якісних змін, які відбуваються в кредитних системах зарубіжних країн, а також урахування загальних тенденцій та закономірностей всесвітнього їх розвитку дозволить Україні швидше пройти шлях еволюції системи кредитування сільського господарства, на який зарубіжні країни витратили століття, оскільки вони перейшли до ринкових відносин з цією системою кредитування аграрного сектора на століття раніше України.

Порівняльний аналіз досвіду високо-розвинутих держав світу з українським, з питань кредитної політики є надзвичайно необхідним і корисним і в умовах вирішення питання про вступ України в ЄС.

Список використаних джерел:

1. Коробейников М. Зарубежная практика кредитования сельского хозяйства и её позитивное использование в условиях современной России //Международный хозяйственный журнал. -2010. - №4 – с. 24-26.
2. Олійник Д. С. Фінансова підтримка сільськогосподарського виробництва у зарубіжних країнах //Фінанси України. - 2002. - №6. - С. 72 – 79.
3. Хицков А. Кредитный потенциал сельскохозяйственного производства//АПК: экономика управления. - 2001. - №12. - С. 42.